

„Prezydent Juliusz Leo i Kraków jego czasów” - konferencja w magistracie

2018-02-21

Jak powstał Wielki Kraków? Czego dokonał Juliusz Leo? I kiedy połączono Kraków z Podgórzem - o tym rozmawiali w środę, 21 lutego, w magistracie uczestnicy konferencji „Prezydent Juliusz Leo i Kraków jego czasów”. Wydarzenie zainaugurował prezydent Krakowa Jacek Majchrowski.

- Konferencja obok uroczystości odsłonięcia rzeźby prezydenta Juliusza Lea to najważniejszy element obchodów 100-rocznicy śmierci prezydenta - powiedział Jacek Majchrowski. Podkreślił, że prezydent Juliusz Leo miał wizję Krakowa i ją realizował. Przypomniął inwestycyjny i urbanistyczny rozwój Krakowa za czasów jego prezydentury: pozyskanie terenów pod inwestycje, parki, budownictwo mieszkaniowe, rozwinięcie sieci wodociągowej, uregulowanie Rudawy. Budżet miasta w tym czasie wzrósł z 3 mln do 14 mln zł.

- Zawsze patrzymy na Juliusza Lea jako na prezydenta Krakowa. Trzeba też pamiętać, że był posłem do parlamentu, prezesem Koła Polskiego w Wiedniu, wniósł olbrzymi wkład w odzyskanie niepodległości, z jego inicjatywy przekazano środki na utworzenie Legionów - dodał prezydent.

W wydarzeniu uczestniczyli potomkowie prezydenta, w tym m.in. - Julius Leo René, który wraz z Odeon Brass Quintet zagrał specjalnie skomponowany na tę okoliczność utwór „Fanfare for President Juliusz” i „A Hymn for Juliusz”.

Konferencji towarzyszyła ekspozycja pamiątek po Juliuszu Leo z zasobu Archiwum Narodowego w Krakowie prezentowana we foyer sali obrad Rady Miasta Krakowa im. Stanisława Wyspiańskiego.

Konferencja to hołd dla Juliusza Lea w 100. rocznicę śmierci prezydenta. Wydarzenie miało przybliżyć jego postać i pokazać jak wiele zrobił dla naszego miasta. Za czasów prezydentury Juliusza Lea Kraków przestał dusić się w ciasnych średniowiecznych murach - obszar miasta powiększył się ośmiokrotnie i zyskało ono nowe perspektywy rozwoju. To jedno z wielu jego dokonań dla naszego miasta.

Uczestnicy konferencji dyskutowali m.in. o samorządzie za czasów Lea, wielkich planach i marzeniach prezydenta oraz o ochronie Wawelu i innych zabytków. W debacie wzięli udział: Maria Fischinger, Juliusz Wit Leo, prof. dr hab. Julian Dybiec, dr hab. Łukasz T. Sroka, prof. UP, dyrektor Instytutu Historii i Archiwistyki Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, dr Monika Andrasz-Mrożek, dr Konrad Meus, prof. dr hab. Bogusław Krasnowolski, dr Paweł Detloff, Jan Tadeusz Nowak, dr Zbigniew Beiersdorf, prof. dr hab. Mariusz Wołos.

Wydział Kultury i Dziedzictwa Narodowego wraz z Towarzystwem Miłośników Historii i Zabytków Krakowa przygotowuje wydawnictwo pokonferencyjne, które ukaże się w bieżącym roku.

Juliusz Leo - doktor prawa, ekonomista, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego, polityk, poseł do Sejmu Krajowego we Lwowie i Rady Państwa w Wiedniu, prezes Naczelnego Komitetu Narodowego. Honorowy obywatel miasta Podgórze (1914). Urodził się w 1861 roku w Stebniku koło Drohobycza.

**Magiczny
Kraków**

Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego i otrzymał tytuł doktora praw w 1884 roku, w 1888 roku uzyskał stopień docenta nauk skarbowości. Od 1892 roku jako profesor Uniwersytetu prowadził wykłady ze skarbowości i prawa skarbowego, jednocześnie angażując się w życie publiczne. W roku 1893 roku został wybrany do Rady Miejskiej, w latach 1901-1903 był I wiceprezydentem miasta. W 1901 roku został wybrany do Sejmu Krajowego, a w 1911 do Rady Państwa w Wiedniu. W lipcu 1904 roku został wybrany na prezydenta miasta i urząd ten sprawował aż do śmierci. W tym czasie doprowadził do wykupienia od władz austriackich wzgórza wawelskiego. Dzięki jego działaniom uregulowano Wisłę i przesunięto koryto Rudawy, aby zabezpieczyć miasto przed powodzią. Najważniejszym dziełem było zrealizowanie wizji „Wielkiego Krakowa”. Ten wieloletni proces powiększenia obszaru miasta poprzez włączenie w jego granice administracyjne kilkunastu gmin podkrakowskich i przyłączenie miasta Podgórze zostało zrealizowane w latach 1910-1912, a zakończony w roku 1915. Dzięki realizacji śmiałej idei Kraków z peryferyjnego miasta stał się miastem nowoczesnym z perspektywą dalszego rozwoju. Juliusz Leo zmarł 21 lutego 1918 roku, pochowany został na cmentarzu Rakowickim.